

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **J. K.**, zast. JUDr. Ladislavem Sedlákem, advokátem se sídlem v Humpolci, Nerudova 185, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2005, č. j. 30 Ca 367/2003 – 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 14. 12. 2005, č. j. 30 Ca 367/2003 - 43 zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2003, č. j. 6178/02/FŘ/130. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Ledči nad Sázavou (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 6. 2002, č. j. 15758/02/225970/7901, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2001 ve výši – nadměrného odpočtu 393 455 Kč.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvádí, že v rámci prokazování podmínek pro osvobození od povinnosti uplatnit daň na výstupu předložil správci daně pravomocná rozhodnutí Celního úřadu v Lovosicích-JCD, kterými dokládal výstup zboží do zahraničí. Tato rozhodnutí nebyla zrušena a správce daně je jimi ve smyslu ustanovení § 28 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) vázán. Stěžovatel považuje za naprosto nepřipustné, aby byla pravomocná rozhodnutí správních orgánů vydaná v rámci jejich pravomoci a příslušnosti zpochybňována na základě pouhých podezření o jejich nesprávnosti či neúplnosti. Má-li ztratit pravomocné správní rozhodnutí své účinky v oblasti výše naznačené, musí být zákonným způsobem zrušeno. Tento legální postup nelze nahradit zpochybňováním pravomocných rozhodnutí bez dalšího řádného postupu. Stěžovatel připomíná, že dopravu nezjišťoval a že v dobré víře použil veškeré řádné doklady k prokázání osvobození od povinnosti prokazovat výstup zboží do zahraničí. Důkaz opaku, tedy toho, že zboží nevystoupilo do zahraničí musí být věcí dokazování správce daně a nikoli důkazního břemene stěžovatele. Pokud jde o hodnotu důkazních prostředků, tak na straně stěžovatele stojí pravomocné rozhodnutí a na straně správce daně pouze vyslovené pochybnosti. Přesto je to právě stěžovatel, který důkazní břemeno neunesl.

Stěžovatel požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 19. 6. 2006. Námitky stěžovatele odmítá. Vývoz zboží do zahraničí uskutečněný plátcem je podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) osvobozen od povinnosti uplatnit daň na výstupu. Pro účely zákona je vývoz uskutečněn, je-li zboží propuštěno do režimu vývozu, do režimu pasivního zušlechťovacího styku, vystoupilo do zahraničí a na daňovém dokladu je celním úřadem uveden údaj o datu přechodu zboží přes státní hranice nebo umístění zboží do svobodného skladu nebo svobodného celního pásma. Daňovým dokladem při vývozu zboží je rozhodnutí o propuštění zboží do režimu vývozu nebo pasivního zušlechťovacího styku vydané na tiskopisu písemného celního prohlášení nebo rozhodnutí o propuštění zboží do režimu vývozu vydané na tiskopisu písemného celního prohlášení s celně schváleným určením umístění do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu, (viz ust. § 45 odst. 3 cit. zákona). Z textu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel opomíjí skutečné prokázání faktického výstupu zboží do zahraničí a má za to, že postačí k prokázání výstupu zboží do zahraničí pouze formální daňové doklady - JCD. Stěžovatel pak účelově, vytrženě z textu kasační stížností napadeného rozsudku, poukazuje na zpochybnění předmětných JCD pouze kontrolní činností Celního ředitelství v Ústí nad Labem. V odůvodnění rozhodnutí Policie ČR je uvedeno, že celními orgány bylo jednoznačně prokázáno, že výstupy tohoto zboží, (sklo a porcelán pro I. A. s. a., Š.), v celním režimu vývoz do zahraničí byly na pracovišti Celního úřadu RoLa Lovosice potvrzeny neoprávněnými zásahy do PC aplikace JCD vývoz, a to mimo pracovní dobu pod osobním číslem dlouhodobě nemocné pracovnice celního úřadu. Na základě těchto neoprávněných zásahů byly pak vývozy potvrzeny vnitrozemským Celním úřadem v Havlíčkově Brodě na tiskopisech písemného celního prohlášení (daňový doklad při vývozu zboží). Doprava zboží byla realizována tzv. sběrnou službou, proto na JCD, kterými stěžovatel deklaroval vývoz zboží na vnitrostátní celnici v Havlíčkově Brodě, není uvedena SPZ dopravního prostředku, ve kterém zboží opouští republiku. Podle údajů, které byly získány z databáze celní správy CDIS - Celní deklarční a informační systém a z databáze dokladů TCP - tranzitní celní prohlášení bylo zjištěno, že sledované zboží mělo být z ČR

vyváženo přes Celní úřad RoLa Lovosice dne 28. 7. 2001 a 11. 8. 2001. Lustrací SPZ v centrálním registru motorových vozidel byli zjištěni jejich provozovatelé, kteří potvrdili a doložili trasu vozidel a obsah nákladu doklady o provozu vozidla a celními doklady. Sklo a porcelán pro I. A. nebylo z ČR vyvezeno způsobem deklarovaným na hraničním celním úřadu. Oprávněnost nároku na osvobození od uplatnění daně na výstupu stěžovatel dokládal ve vytýkáčím řízení daňovými doklady při vývozu zboží. Správce daně se však nespokojil se zjištěním, že byly splněny formální podmínky pro uznání osvobození od povinnosti uplatnit daň na výstupu, ale zkoumal, zda zboží fyzicky vystoupilo do zahraničí, tedy zda došlo k faktickému uskutečnění deklarovaných plnění. Stěžovatel byl v průběhu daňového řízení vyzván výzvami vydanými podle ust. § 43 daňového řádu ze dne 25. 10. 2001, 21. 11. 2001 a 18. 12. 2001 k prokázání oprávněnosti nároku na osvobození od uplatnění daně na výstupu, důkazní břemeno ovšem neunesl. K prokázání svého tvrzení předložil vedle daňových dokladů při vývozu zboží dále dva listy skladové evidence (obsahující souhrnné nákupy a prodeje zboží rozdělené na nápojové a nenápojové sklo bez uvedení počátečních a konečných zůstatků a do protokolu o ústním jednání dne 12. 11. 2001 uvedl, že zboží nakoupil od H. spol. s r. o., J. 18, P. 7. Žalovaný má za to, že stejně jako v případě prokazování nároku na odpočet daně, (kdy z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 37/2005 - 42, ze dne 14. 3. 2006, č. j. 5 Afs 78/2005, tamtéž), tak i v případě prokazování oprávněnosti nároku na osvobození od uplatnění daně na výstupu, nepostačí předložení daňového dokladu se všemi požadovanými náležitostmi, nejsou-li současně splněny i další podmínky, tzn. není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno.

Daňové doklady při vývozu zboží byly sice vydány příslušným celním úřadem, ale jejich obsah byl zpochybněn nejen nadřízeným celním ředitelstvím, ale i orgány činnými v trestním řízení.

Na základě shora uvedených skutečností má účastník řízení za to, že kasační stížnost není důvodná a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že dne 10. 9. 2001 obdržel správce daně sdělení ČR Ústí nad Labem č. j. 18643/01, ze kterého vyplynulo, že byl neoprávněně potvrzen výstup zboží do zahraničí - odběratel I. A., Š., a to na základě JCD č. 20666041-01441-1, fa č. 082 na 567 830 Kč, č. 20666041-01380-7, fa č. 078 na 668 015 Kč, č. 20666041-01439-3, fa č. 084 na 231 000 Kč, č. j. 20666011-00477-4, fa č. 086 na 604 900 Kč a č. 20666041-01379-0, fa č. 077 na 821 300 Kč. Na základě této informace zaslal správce daně dle ustanovení § 34 daňového řádu výzvu k součinnosti třetích osob na ČR Ústí nad Labem (č. j. 18985/01/225930/1050 z 17. 9. 2001), s dotazem, zda zboží na základě výše uvedených JCD přešlo státní hranice. Z odpovědi vyplynulo (č. j. 1982/01 ze dne 1. 10. 2001), že zboží do zahraničí nevystoupilo, a že došlo k neoprávněnému zápisu do evidence PC celního úřadu a jednalo se o tzv. „fingované vývozy“, na základě čehož ČR v Ústí nad Labem podalo trestní oznámení, pro důvodné podezření, že byl spáchán trestný čin.

Dne 26. 9. 2001 podal stěžovatel daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2001, ve kterém nárokoval nadměrný odpočet daně ve výši 1 029 924 Kč. V daňovém přiznání uvedl stěžovatel na řádku 410 vývoz zboží v hodnotě 3 565 648 Kč, z toho 2 893 045 Kč představoval vývoz zboží do I. A., Š., na základě výše

uvedených faktur. S ohledem na tuto skutečnost dne 25. 10. 2001 zahájil správce daně výzvou č. j. 21667/01/225970/7901 vydanou dle ustanovení § 43 daňového řádu u stěžovatele vytykáci řízení. Stěžovatele prostřednictvím této vyzval k předložení dokladů prokazujících původ zboží a jeho dodání. Z protokolu o ústním jednání ze dne 12. 11. 2001, č. j. 22654/01/225930/1050 vyplynulo, že zboží bylo nakoupeno od firmy H. spol. s r. o., J. 18, P. 7, dále stěžovatel předložil 2 listy tzv. skladové evidence, kde jsou ovšem pouze evidovány souhrnné nákupy a prodeje zboží, rozdělené na nápojové a nenápojové sklo bez uvedení počátečních a konečných zůstatků. Další výzvou výzvou č. j. 23148/01/225970/7901 z 21. 11. 2001 vyzval správce daně stěžovatele k prokázání, kdy, kde a komu předal toto zboží k uskutečnění vývozu. V protokolu o ústním jednání č. j. 23860/01/225930/1050 ze dne 7. 12. 2001 tento uvedl, že od zákazníka dostane zálohu na dodávku zboží a pak zboží doveze na určené místo do některého skladu, kde zboží předá včetně dokladu o propuštění zboží do režimu vývoz, vyinkasuje doplatek peněz a o zboží se více nezajímá. Do kterého skladu předal toto konkrétní zboží si nepamatuje a rovněž nezná přesné adresy skladů, kam obvykle zboží vozí. Z odpovědi (č. j. 228/02 z 7. 1. 2002) na dožádání č. j. 4310/01/225930/1050 ze dne 18. 12. 2001 na FÚ Praha 7 vyšlo najevo, že společnost dodavatele H. spol. s r. o. je nekontaktní, se správcem daně nekomunikuje, nepodává žádná daňová přiznání a její registrace k DPH je ryze účelová, za účelem vystavování daňových dokladů pro údajné odběratele, přičemž správce daně provádí řízení směřující ke zrušení registrace a vyměření daňové povinnosti za všechna zdaňovací období roku 2001 ve výši 0 Kč. Ke dni 31. 12. 2001 byla registrace k DPH společnosti zrušena. V rámci dalšího šetření zaslal správce daně stěžovateli v souladu s ustanovením § 43 daňového řádu výzvu č. j. 24320/01/225970/7901 ze dne 18. 12. 2001 s tím, aby předložil stav zásob ke dni 31. 8. 2001. Dne 18. 1. 2002 ve smyslu ustanovení § 34 daňového řádu správce daně vyzval k součinnosti ČR v Ústí nad Labem s žádostí, zda budou vydány protokoly o zrušení předmětných JCD. Celní ředitelství správci daně sdělilo (podání č. j. 2325/02 ze dne 29. 1. 2002), že tato JCD jsou stále předmětem šetření orgánů v trestním řízení a vydání protokolů je vázáno na výsledek vyšetřování. Správce daně po provedeném řízení dospěl k závěru, že stěžovatel, ačkoliv předložil doklady dle § 45 zákona o DPH, t. j., že zboží bylo propuštěno do režimu vývozu a potvrzený daňový doklad JCD o datu přechodu státní hranice, neprokázal fyzický výstup zboží do zahraničí. V rámci konaných ústních jednání stěžovatel uvedl, že od doby odevzdání zboží ve skladech zákazníkovi až po vrácení potvrzených JCD neměl o zboží přehled. Výsledky šetření sdělil správce daně stěžovateli v rámci konání ústního jednání dne 27. 5. 2002. Dne 26. 6. 2002 vydal správce daně platební výměr č. j. 15758/02/225970/7901, kterým vyměřil stěžovateli nadměrný odpočet ve výši 393 455 Kč. Dne 19. 7. 2002 napadl stěžovatel výše uvedený platební výměr odvoláním. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím č. j. 6178/02/FR/130 dne 9. 9. 2003 tak, že jej zamítl. Proti rozhodnutí o odvolání podal stěžovatel dne 18. 11. 2003 žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem a proto žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek napadl stěžovatel kasační stížností. V této výslovně uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s právním posouzením učiněným krajským soudem, který dospěl k závěru, že stěžovatel předložením JCD v deklarovaných

vývozech nesplnil podmínky pro osvobození od daně z přidané hodnoty ve smyslu ustanovení § 45 zákona o DPH.

Stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a má to, že důkazní břemeno ve vztahu k osvobození daně unesl, když správci daně předložil pravomocná rozhodnutí celního úřadu v Lovosicích. Namítá, že tato rozhodnutí nebyla zrušena a správce daně je jimi ve smyslu ustanovení § 28 daňového řádu vázán. Považuje za naprosto nepřípustné, aby byla pravomocná rozhodnutí správních orgánů vydaná v rámci jejich pravomoci a příslušnosti zpochybňována na základě pouhých podezření o jejich nesprávnosti či neúplnosti. Má-li ztratit pravomocné správní rozhodnutí své účinky v oblasti výše naznačené, musí být zákonným způsobem zrušeno. Tento legální postup nelze nahradit zpochybňováním pravomocných rozhodnutí bez dalšího řádného postupu.

Výše uvedené námitky posuzoval Nejvyšší správní soud dle níže uvedených ustanovení.

Dle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o DPH je vývoz zboží do zahraničí uskutečněný plátcem osvobozen od povinnosti uplatnit daň na výstupu včetně vývozu prostřednictvím osoby, která provádí přepravu zboží. Podle odstavce 2) citovaného ustanovení je pro účely tohoto zákona vývoz zboží uskutečněn, je-li zboží propuštěno do režimu vývozu, do režimu pasivního zušlechťovacího styku, vystoupilo do zahraničí a na daňovém dokladu je celním úřadem uveden údaj o datu přechodu zboží přes státní hranice nebo umístění zboží do svobodného celního skladu nebo svobodného celního pásma. Údaje o osvobození od povinnosti uplatnit daň na výstupu za uskutečněný vývoz je plátce povinen uvést do daňového přiznání, a to nejdříve za zdaňovací období, ve kterém zboží vystoupilo z tuzemska, má-li daňový doklad. Dle odstavce 3) je daňovým dokladem při vývozu zboží rozhodnutí o propuštění zboží do režimu vývozu nebo pasivního zušlechťovacího styku vydané na tiskopisu písemného celního prohlášení nebo rozhodnutí o propuštění zboží do režimu vývozu vydané na tiskopisu písemného celního prohlášení s celně schváleným určením umístění do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu.

Dle ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Dle ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Jestliže stěžovatel v daňovém přiznání za srpen 2001 uplatnil osvobození od daně z přidané hodnoty z titulu vývozu zboží, byl s ohledem na ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu povinen předložit správci daně doklady, které by vývoz zboží do zahraničí deklarovaly. Důkazní břemeno ohledně vzniku nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty tak spočívalo na stěžovateli.

Podmínky osvobození od daně upravuje ustanovení § 45 odst. 1 zákona o DPH. Vznik nároku na osvobození od daně je dle odstavce druhého citovaného ustanovení podmíněn fakticky realizovaným vývozem. Jde o speciální úpravu, která platí pro účely zákona o dani z přidané hodnoty. Za uskutečněný ve smyslu zákona o DPH je možno považovat pouze takový vývoz, který splňuje následující zákonem stanovené podmínky. Prvou z podmínek je,

že na návrh deklaranta je zboží celním orgánem propuštěno do režimu vývozu. Druhou podmínkou je, že na daňovém dokladu je celním úřadem potvrzen výstup zboží. Neméně důležitou podmínkou je, že zboží fyzicky vystoupilo do zahraničí. Nesplněním kteréhokoliv z výše uvedených požadavků nemůže být vývoz zboží osvobozený od daně uznán.

Charakter speciálního ustanovení má taktéž ustanovení § 45 odst. 3 zákona o DPH, výslovně upravující, co je daňovým dokladem pro řízení o osvobození od daně, jakým dokladem je třeba doložit uskutečnění vývozu zboží do zahraničí. Jednotná celní deklarace je v celním řízení rozhodnutím, prostřednictvím kterého se rozhoduje o propuštění zboží do příslušného režimu, avšak pro účely daně z přidané hodnoty plní jednotná celní deklarace funkci daňového dokladu. Za situace, kdy ji daňový řád staví na roveň daňového dokladu, je nutno na ni i takto nahlížet a správce daně je pak oprávněn tuto hodnotit v rámci dokazování obdobně s ostatními důkazními prostředky. V daňovém řízení je vždy rozhodující faktický stav, proto jakékoliv doklady lze akceptovat pouze tehdy, je-li nesporné, že plnění na nich uvedené bylo uskutečněno. V daném případě by bylo možné JCD předložené stěžovatelem akceptovat pouze tehdy, pokud by byl vývoz skutečně realizován a zboží by vystoupilo z území ČR. Věrohodnost stěžovatelem předložených JCD však byla zpochybněna sdělením ČR v Ústí nad Labem, dle kterého zboží do zahraničí nevystoupilo, došlo k neoprávněnému zápisu do evidence PC celního úřadu a jednalo se o tzv. „fingované vývozy“, na základě čehož ČR v Ústí nad Labem podalo trestní oznámení pro důvodné podezření, že byl spáchán trestný čin. Správci daně tak vznikly pochybnosti o deklarovaných vývozech a proto po zahájení vytykáací řízení stěžovatele opakovaně vyzýval k prokázání splnění podmínek pro vznik nároku na osvobození od daně. Výzvou ze dne 25. 10. 2001 správce daně stěžovatele vyzval k předložení dokladů prokazujících původ zboží a jeho dodání fy I. A., Š. Z protokolu o ústním jednání ze dne 12. 11. 2001, č. j. 22654/01/225930/1050 vyplynulo, že zboží bylo nakoupeno od firmy H. spol. s r. o., dále stěžovatel předložil 2 listy tzv. skladové evidence, ve kterých byly evidovány souhrnné nákupy a prodeje zboží, rozdělené na nápojové a nenápojové sklo, bez uvedení počátečních a konečných zůstatků. Dne 21. 11. 2001 vyzval správce daně stěžovatele k prokázání kdy, kde a komu předal toto zboží k uskutečnění vývozu. V protokolu o ústním jednání č. j. 23860/01/225930/1050 ze dne 7. 12. 2001 stěžovatel uvedl, že od zákazníka dostane zálohu na dodávku zboží a pak zboží doveze na určené místo do některého skladu, kde zboží předá včetně dokladu o propuštění zboží do režimu vývoz, vyinkasuje doplatek peněz a o zboží se více nezajímá. Stěžovatel si nepamatoval do kterého skladu předával konkrétní zboží a rovněž neznal přesné adresy skladů, kam obvykle zboží vozí. Stěžovatel tedy nedoložil žádné důkazy, které by prokazovaly výstup zboží z tuzemska a nevyvrátil tak pochybnosti správce daně o správnosti věrohodnosti předložených JCD. Stěžovatel sám v protokolech připustil, že od doby předání zboží zákazníkovi v některém ze skladů do doby, než se mu vrátily potvrzená JCD neměl o zboží přehled. Nejvyšší správní soud tak dochází ke stejnému závěru, jež učinil žalovaný a následně i krajský soud, a to, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně jedné z podmínek vzniku nároku na osvobození od daně, a to, že zboží fyzicky vystoupilo do zahraničí. Bylo věcí stěžovatele, který mínil uplatnit nárok na osvobození daně, zajistit si, aby se do jeho dispozice dostaly doklady nezbytné k doložení nároku na osvobození. Pokud tak neučinil, ohrozil svou důkazní schopnost, k níž je povinen podle § 31 odst. 9 daňového řádu. Na tomto právním hodnocení zjištěného skutkového stavu věci nemůže nic změnit pravdivost či nepravdivost tvrzení stěžovatele o tom, že v dobré víře použil veškeré řádné doklady k prokázání osvobození od povinnosti prokazovat výstup zboží do zahraničí. I kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, nebylo by způsobilé z důvodů shora uvedených ovlivnit závěr správce daně o tom, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně vzniku nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty.

Akceptovat a ověřit jako důkaz stěžovatelem doložené jednotné celní deklarace za situace, kdy jsou skutečnosti v předloženém důkazním prostředku zpochybněny kompetentním orgánem (orgánem nadřazeným orgánu, který rozhodnutí vydal) nepřipouští taktéž ustanovení § 2 daňového řádu zakotvující zásady pro daňové řízení, které přikazují správci daně přihlížet ke všemu, co v řízení vyjde najevo a upřednostnit vždy stav faktický, nikoli formálně deklarovaný. Správce daně tedy, jakkoli není pochyb o tom, že je ve smyslu ustanovení § 28 daňového řádu vázán rozhodnutím celních orgánů, nemohl bez toho, aniž by byl v řízení prokázán fyzický výstup zboží z tuzemska, ověřit předložené JCD jako důkaz ve smyslu ustanovení § 31 odst. 4 in fine a § 2 odst. 3 a 7 daňového řádu, jež by byl způsobilý prokázat naplnění podmínek pro osvobození od daně dle ustanovení § 45 zákona o DPH.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí č. j. 5 Afs 58/2006 ze dne 7. 2. 2007, ve kterém posuzoval mimo jiné důkazní hodnotu rozhodnutí - předložené celní deklarace a dospěl k závěru, že jednotná celní deklarace by jako důkaz neobstála za situace, kdy zjištění celního orgánu prokáží, že správní rozhodnutí, jímž byl vývoz deklarován, neodpovídá zjištěným skutečnostem.

Dospěl-li krajský soud při posouzení této právní otázky k závěru, že uplatnění nároku na osvobození od daně dle § 45 zákona o DPH z titulu vývozu za shora popsaného skutkového stavu stěžovatel neprokázal, a opřel-li tento svůj závěr o nesplnění jedné z podmínek zakotvených v citovaném ustanovení, nedopustil se nesprávnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. března 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu